

Zorgzaam en behoedzaam verruimen

07/11/2013 | Guy Tegenbos

\$\$\$ \$\$ Monica Monté \$\$ GUYTEGENBOS.jpg \$\$ \$\$\$ Guy Tegenbos Monica Monté

Het debat in de Senaat over euthanasie voor kinderen raakt dan toch op sporen waarover mogelijk een meerderheid – misschien zelfs een ruime – te vinden is, zo leert de verslaggeving daarover verder in de krant.

De Sturm und Drang die rood en blauw afgelopen maanden manifesteerden, had de geesten verdeeld: aanvaarden ze de beperking tot 'fysiek lijden' en 'uitzichtloze toestand', en de 'instemming van de oudere jongere'. Het moet mogelijk zijn ook een akkoord te vinden over de aflijning van de 'wilsbekwaamheid' van de jongere. Dan mag niets een verruiming van de euthanasiewet tot jongeren nog beletten. Die wet moet wel garanderen dat de beslissingen zorgzaam en behoedzaam worden genomen. Ze moet niet uitgaan van wantrouwen, maar van vertrouwen in ouders, medische en zorgwereld.

De compromispolitiek die dit land kenmerkt, heeft vele nadelen, maar had in het dossier van het levenseinde één groot voordeel: dit land is het enige dat gelijktijdig een euthanasiewet goedkeurde én een wet die de palliatieve zorg tot een recht maakte. Veel landen zijn daar jaloers op. En terecht.

voor alle kinderen die daarvoor in aanmerking komen. De overheden moeten dat nú wel werkelijkheid maken.

Overigens is het ook tijd dat ze een eind maken aan de situatie dat grote delen van de palliatieve zorg voor volwassenen nog gefinancierd moet worden met pensenkermis.

Het blijft intussen opmerkelijk dat de wetgever zich ook in het geval van de kinderen, haast alleen interesseert voor de zorgvuldigheidsvereisten bij euthanasie, de zeldzaamste vorm van medisch begeleide levensafsluiting, en dat ze die eisen niet stelt bij andere vormen zoals palliatieve sedatie.

De uitbreiding van de euthanasiewet tot kinderen slaat maar op enkele kinderen per jaar. Toch is het goed daaraan veel tijd en aandacht te besteden. Voor de andere gevraagde verruiming van de euthanasiewet, die voor personen met dementie, is er minder aandacht en is er nog geen spoor van overeenstemming.

Dat gaat niet over vijf, maar over duizend mensen per jaar. Ook de wetenschap stemt daarover nog niet op. En medici en zorgsector zijn er even verdeeld over als de politieke wereld.

Toch moet de politiek in dat dossier nu eens niet de weg van de confrontatie en politieke profilering volgen. Het is beter de zorgwereld met aandrang te verzoeken, over zijn ideologische en andere grenzen heen, behoedzaam en voorzichtig overeenstemming te zoeken over de krijtlijnen van een regeling.

Duizenden gezinnen smeken daarom.